

Vargabetű

Borostyán, a kiöregedett sárkány, a meredek hegyoldalba vájt pincesoron vett magának lakást. Mivel a szőlőműveléshez nem értett, s borral, musttal nem akart pancsolni, eladta a pincében talált holmit. Mit is kezdett volna sárkány létére szőlőpréssel, puttonnyal, lopótökkel, borosüveggel, demizsonnal, csobolyóval? Mikor az utolsó kongó hasú, keskeny dongájú hordótól is szerencsésen megszabadult, elégedetten körülnézett. Barátságos barlang ez, semmi fölösleges, minden a helyén, gondolta. Kellemes félhomály, megfelelő klíma. Az ágyban szalmazsák, a falon képek. A sarokban tűzhely, a túsó falnál

vizespad, rajta vödör, nem kell messzire mennie, ha megszomjazik. No nézd, a padon, a vödör mellett, szépen sorban, mint ágon a verebek, hét királylány: Anka, Manka, Panka, Ica, Vica, Árnika és Veronika. „Lóg a lába, lóga... nincsen semmi dóga...” Ült a hét ölbe tett kezű leány, s lógatta a lábát. Borostyán megcsóválta a fejét, de nem szólt semmit. Embert, királylányt soha nem evett, nem rabolt (sárkány, tehette volna), nem is tudja, hogy ezek itt, mikor, hogyan kerültek hozzá. Mi legyen most velük?

A lányok akkor összesúgtak, s mint akik otthon vannak, mintha mindig is ezt tették volna,

mentek, futottak: mosni, főzni, takarítani, piacon kiválasztani a legfrissebb káposztát, hazahozni a legszebb almát, virágot öntözgetni, macskát cirókálni. Tisztázzuk csak! Borostyánnak nem volt macskája. Volt viszont egy árva kis birkaképző szimurgja. Csak csúfolnák a többiek, mormogta Borostyán, mikor meglátta (száz éve is van annak) a fészekből kipottyant birkafejű vakarcot. A zsebébe tette, hazavitte, s most is itt van vele, velük. Nagy mókamester, kedves jószág. Földre ejtett zörgő diót pofozgat, s szinte már dorombol, mikor állát, füle tövét vakargatják. A hatodik lány ehhez különösen értett. Szóval futottak, hatan hat felé. A hetedik csak ült, ült tovább, lóg a lába, lóga, mintha dóga nem is vóna. Borostyán végigmérte a szorgoskodó lányokat, a tőle telhető legszebb mosollyal. Sárkánynak ez nem is olyan egyszerű! Kénsárga szeme megszelídült, pikkelyes homloka kisimult. Aztán elkomorult. Tekintete megakadt a hetedik lányon. Veronika még mindig a padon ücsörgött; a félhomályban hunyorgott picit, hogy jobban lássa Borostyán arcát. Okosabban tette volna, ha szeme elé kapja a kezét. Borostyán, a sárkány, most borzasztó pofát vágott. (Miért? mérges, gonosz, szigorú? szomorú? mi nem tetszik neki? csak dühös? ezt maga a sárkány sem tudta volna megmondani, én is honnan tudnám?) Veronika halálra rémült, kővé dermedt ettől a tekintettől. Aztán valahogy erőt vett magán, s hogy ne féljen annyira, dúdolni kezdett. Hangja lassan, nagyon lassan erősödött: lebbent, libbent, zizzent, surrant, hussant, babrált, esőcsepp kopogott, ujjbegyecske dobogott, égen, ágon, bádogtetőn, küszöbön, láthatatlan párkányon.

A testvérek: Anka, Manka, Panka, Ica, Vica és Árnika összenéztek. Nem telt bele egy perc, már mind, anélkül, hogy abbahagyták volna a tüsténkedést, zümmögve-zümmogva dúdoltak, énekeltek. Pont úgy, mint Veronika. A kötélre teregetett ingek, abroszok, párnahajak, mulatságos táncba kezdtek. A frissen főtt sárgarépa-főzelék, mint a nap, édesen, mézesen ragyogott, kerek képpel vigyorgott a tányérban. A kifényesített kilincs, az ágy rézgombja úgy csillogott-villogott, mint még soha. A piacról hozott alma elpirult, a lila krókusz bukfencet vetett a virágládában. A kis szimurg kezesedett, mint egy igazi bárány, miközben összegömbölyödve már-már dorombolt. A sárkány szívébe akkor szelídség, öröm költözött.

Itt vége is lehetne a mesének azzal, hogy: és így éltek, Borostyán és a hét királylány, boldogan, míg meg nem haltak. Hogy boldogan, úgy tudom, stimmel, de ebben a mesében van még egy kis vargabetű. A királylányok, mind a hét, annak rendje és módja szerint, szép sorban férjhez mentek. Árnika vitte magával a kis szimurgot. Már Veronika is hét határon túl volt.

Borostyán magára maradt, de soha nincs egyedül. Ha mégis úgy érzi, hogy üres a barlang, csak rágondol, csak becsukja a szemét, s már hallja is (hallhatod te is, ha a meredek hegyoldalba vágj pincesor felé visz a képzeleted). Veronika még ma is ott énekel (a sárkány szívében). Hangja libben, libben, zizzen, surran, hussan, babrált, esőcsepp kopog, ujjbegyecske dobog, égen, ágon, bádogtetőn, küszöbön, láthatatlan párkányon.

BÚTH EMÍLIA